

CURTEA DE APEL CENTRU

Republica Moldova, mun. Chișinău, str. Teilor 4
e-mail: cac@justice.md, Tel.: /373 22/ 409 209
www.instante.justice.md

4-35/6-1433 03.07.26

Dosarul Nr. 3a-862/24

Către Președintele Curții Constituționale a Republicii Moldova,
Domnica Manole
mun. Chișinău, str. Al. Lăpușneanu, nr. 28

Curtea de Apel Centru, Vă expediază cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate, ridicată de către reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim, în cauza în ordine de apel declarat de Boșcaneanu Mihai împotriva hotărârii Judecătoriai Chișinău, sediul Rîșcani din 23 aprilie 2024.

Se sesizează Curtea Constituțională a Republicii Moldova în vederea controlului constituționalității a prevederii **art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale.**

Anexe:

- *Cererea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea înaintată de către reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim*
- *Copia încheierii Curții de Apel Centru nr. 3a-862/24 din 13.05.2026.*

Președintele interimar al
Curții de Apel Centru

Mîra Ghenadie

SESIZARE
privind excepția de neconstituționalitate
(prezentată în conformitate cu articolul 135 alin. (1) lit. g) din Constituție)

A – Autorul sesizării

Avocat Vadim Ciobanu, adresa:

B. Informații pertinente despre cazul dedus judecării instanței de drept comun

1. La 20.07.2022, Mihai Boșcăneanu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național Anticorupție, persoană terță Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, solicitând: anularea raportului Centrului Național Anticorupție privind rezultatele testării integrității profesionale în cadrul INSP și subdiviziunile din subordine (nr. înreg. 9512 din 05.07.2022), în partea în care îl vizează pe Mihai Boșcăneanu;

În motivarea acțiunii, s-a invocat că reclamantul Mihai Boșcăneanu nu a încălcat prevederile art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, potrivit căreia, agenții publici au obligația să nu admită manifestări de corupție.

2. Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 23 aprilie 2024, cererea de chemare în judecată înaintată de Boșcăneanu Mihai împotriva Centrului Național Anticorupție, terți Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, privind anularea Raportului Centrului Național Anticorupție privind rezultatele testării integrității profesionale în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică și subdiviziunile din subordine (nr. înreg. 9512 din 05.07.2022) în partea în care este vizat Boșcăneanu Mihai, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

3. Nefiind de acord cu hotărârea Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 23 aprilie 2024, Boșcăneanu Mihai a declarat apel, solicitând casarea integrală a hotărârii Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) din 23 aprilie 2024, cu emiterea unei noi decizii prin care să se dispună admiterea integrală a acțiunii înaintate de Boșcăneanu Mihai.

4. La moment cauza se află pe rolul Curții de Apel Centru.

C – Obiectul sesizării

Prezenta sesizare are ca obiect verificarea constituționalității art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, care stipulează că, agenții publici au obligația să nu admită manifestări de corupție, care, în opinia autorului sesizării, contravine art. 1 alin. (3), art. 23, art. 26 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

D. Argumentarea incidenței unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție

Prevederile relevante ale Constituției (republicată în M.O., 2016, nr.78, art. 140) sunt următoarele:

Articolul 1
Statul Republica Moldova

„[...]”

(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”

Articolul 23

Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle

„[...]”

(2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.”

Articolul 26

Dreptul la apărare

„(1) Dreptul la apărare este garantat.

(2) Fiecare om are dreptul să reacționeze independent, prin mijloace legitime, la încălcarea drepturilor și libertăților sale.

(3) În tot cursul procesului, părțile au dreptul să fie asistate de un avocat, ales sau numit din oficiu.

(4) Amestecul în activitatea persoanelor care exercită apărarea în limitele prevăzute se pedepsește prin lege.”

Articolul 54

Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți

„(1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau ar diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului.

(2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, care corespund normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și sunt necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției.

(3) Prevederile alineatului (2) nu admit restrângerea drepturilor proclamate în articolele 20-24.

(4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate atinge existența dreptului sau a libertății.”

Prevederile relevante ale Legii 325 din 23.12.2013 privind evaluarea integrității instituționale sunt următoarele:

Articolul 4

Noțiuni

„În sensul prezentei legi, următoarele noțiuni semnifică:

evaluarea integrității instituționale – proces de identificare a riscurilor de corupție în cadrul entității publice cu ajutorul metodelor analitice și practice (testarea integrității profesionale), de descriere a factorilor care determină riscurile identificate și consecințele acestora, precum și de oferire a recomandărilor pentru diminuarea lor, desfășurat în conformitate cu prevederile prezentei legi;

test de integritate profesională – creare și aplicare de către testor a unor situații virtuale, simulate, similare celor din activitatea de serviciu, materializate prin operațiuni disimulate, condiționate de activitatea și comportamentul agentului public testat, în vederea urmării pasive și stabilirii reacției și a conduitei acestuia, determinând astfel gradul de afectare a climatului de integritate instituțională și riscurile de corupție în cadrul entității publice în procesul evaluării integrității instituționale;

testarea integrității profesionale – totalitate a proceselor aferente desfășurării testului de integritate profesională, etapă a evaluării integrității instituționale;

testor – angajat al Centrului Național Anticorupție sau al Serviciului de Informații și Securitate abilitat, în temeiul prezentei legi sau al legii speciale, cu atribuții și competențe de aplicare a testelor de integritate profesională;

incident de integritate – manifestare de corupție produsă în împrejurări reale, altă manifestare similară manifestării de corupție, produsă în cadrul unui test de integritate profesională;

plan de integritate – planul intern adoptat în condițiile prezentei legi de conducătorul entității publice și/sau de organul de autoadministrare ca urmare a evaluării integrității instituționale, prin care climatul de integritate instituțională poate fi dezvoltat și/sau consolidat în perioada de implementare;

înregistrare audio/video – fișier digital pe suport informațional care conține sunete și/sau imagini ce fixează comportamentul agentului public în cadrul unui test de integritate profesională, obținut prin utilizarea mijloacelor tehnice speciale ale instituției care evaluează integritatea instituțională în legătură cu realizarea unui test planificat în condițiile prezentei legi sau prin utilizarea mijloacelor tehnice speciale ale altor entități care utilizează în mod obișnuit asemenea mijloace în locul în care s-a desfășurat testul respectiv, fără a avea legătură directă cu realizarea lui;

înregistrare audio/video primară – înregistrare audio/video efectuată în cadrul testului de integritate profesională, însoțită de confirmarea tehnică a integrității sale;

înregistrare audio/video prelucrată – partea utilă a înregistrării audio/video efectuate în cadrul testului de integritate profesională, în care este surprins integral comportamentul agentului public testat, este inclusă, după caz, subtitrarea comunicării agentului public în cadrul testului de integritate profesională, precum și sînt efectuate modificările prevăzute la art. 19 alin.(8).”

Articolul 7

Drepturile și obligațiile agenților publici

„(1) Agenții publici au dreptul:

a) de a fi informați despre cerințele specifice de integritate profesională pentru activitatea agenților publici în cadrul entității publice, precum și despre sancțiunile disciplinare care pot fi aplicate pentru nerespectarea lor, în conformitate cu prevederile art.5;

b) de a fi informați cu privire la planul de integritate, adoptat în urma anunțării rezultatelor evaluării integrității instituționale;

c) de a fi informați cu privire la rezultatele testelor de integritate profesională realizate în privința lor;

d) de a contesta, în ordinea contenciosului administrativ, în instanța de judecată rezultatele testelor de integritate profesională realizate în privința lor.

(2) Agenții publici au obligația:

a) să nu admită manifestări de corupție;

b) să denunțe imediat organelor competente orice tentativă de a fi implicați în acțiunile prevăzute la lit.a);

c) să declare cadourile și conflictul de interese în conformitate cu legislația, să respingă expres influența necorespunzătoare, iar în cazul imposibilității de a respinge în mod expres influența necorespunzătoare și al afectării activității sale profesionale, să depună un denunț scris către organele competente;

d) să cunoască și să respecte obligațiile ce le revin conform politicilor anticorupție naționale și sectoriale prevăzute la art.5;

e) să respecte cerințele specifice de integritate profesională pentru activitatea agenților publici în cadrul entității publice, care i-au fost aduse la cunoștință;

f) să îndeplinească măsurile incluse în planul de integritate adoptat în urma evaluării integrității instituționale.”

În Hotărârea nr. 28 din 23 noiembrie 2015, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a statuat:

„[...]”

60. Condiția *preciziei suficiente* sau a *previzibilității* presupune existența unor norme de drept detaliate în privința subiectului tratat (*Kruslin v. Franța*, hotărârea din 24 aprilie 1990, § 27). Ea impune o analiză mai riguroasă a normei de drept. Curtea Europeană a statuat că nivelul de precizie al legislației interne „depinde într-o măsură considerabilă de *conținutul actului normativ* avut în vedere, *domeniul pe care este menit să-l acopere, numărul și statutul celor cărora le este adresat*” (*Chorherr v. Austria*, hotărârea din 25 august 1993, § 25). *Testul preciziei legii impune ca în situațiile în care legea conferă o anumită marjă de discreție, ea să indice cu suficientă claritate limitele acesteia* (*Silver și alții v. Regatul Unit* (§ 80).

61. **O putere discreționară care nu este delimitată, chiar dacă face obiectul controlului judiciar din punct de vedere formal, nu trece de testul previzibilității** (*Ostrovar v. Moldova*, hotărârea din 13 septembrie 2005, § 98 și §§ 105-108). Aceeași concluzie este valabilă și pentru puterea discreționară nelimitată a instanțelor judecătorești.

65. Curtea subliniază că **în materie penală legislatorul trebuie să fie deosebit de precis, clar și corect**, așa cum o impune principiul *nulla poena sine lege*, consacrat de articolul 7 din Convenția Europeană a Drepturilor Omului.

66. Persoanele vizate de norma de drept penal trebuie să fie capabile să stabilească caracteristicile esențiale ale actului prohibit doar în baza prevederilor care îl specifică, adică prin aplicarea simplă a regulilor de interpretare lingvistică.

[...]”

Iar în Hotărârea nr. 2 din 23 ianuarie 2020, Curtea Constituțională a Republicii Moldova a statuat:

„[...]”

42. Curtea reține că exigențele preeminenței dreptului presupun, inter alia, asigurarea legalității și a certitudinii juridice (Raportul privind preeminența dreptului, adoptat de Comisia de la Veneția la cea de-a 86 sesiune plenară, 2011, § 41). În acest sens, articolul 23 alin. (2) din Constituție impune adoptarea de către legislator a unor legi accesibile și previzibile.

44. La rândul ei, condiția previzibilității este îndeplinită atunci când persoana poate – în caz de necesitate, cu o asistență juridică adecvată – să prevadă, într-o măsură rezonabilă în circumstanțele cauzei, consecințele pe care le poate avea o anumită conduită (*Gestur Jónsson și Ragnar Halldór Hall v. Islanda*, 30 octombrie 2018, § 88; *Berardi și Mularoni v. San Marino*, 10 ianuarie 2019, § 40).

45. Totodată, **pentru ca legea să îndeplinească exigența previzibilității, ea trebuie să precizeze cu suficientă claritate întinderea și modalitățile de exercitare a puterii discreționare a autorităților în domeniul respectiv, ținând cont de scopul legitim urmărit, pentru a-i oferi persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrarului** (*Sissanis v. România*, 25 ianuarie 2007, §66; *Seychell v. Malta*, 28 august 2018, § 50-52).

E. Argumentarea pretinsei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție

Critica de neconstituționalitate formulată nu vizează modul de aplicare a normei în cauza concretă, ci **calitatea normei legale ca atare**, sub aspectul clarității, preciziei și previzibilității acesteia.

Autorul prezentei sesizări, consideră că art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, care stipulează că, agenții publici au obligația să nu admită manifestări de corupție, denotă lipsa clarității și a preciziei normative, aceasta fiind **lipsită de previzibilitate**.

Or, lipsa definirii manifestării de corupție, acordă o putere discreționară nemărginită și necontrolată Centrului Național Anticorupție și instanțelor de judecată, astfel încălcând dreptul la apărare al agentului public, ori agentul public nu poate anticipa în mod rezonabil care fapte ar putea fi definite drept manifestări de corupție.

Mai mult decât atât, norma contestată utilizează o formulare extrem de generală – „să nu admită manifestări de corupție” – fără ca legiuitorul să fi definit în mod expres conținutul noțiunii de „manifestare de corupție”, criteriile de delimitare ale acesteia, elementele constitutive ori conduita concretă interzisă.

În aceste condiții, destinatarul normei juridice – agentul public – este pus în imposibilitatea obiectivă de a cunoaște cu suficientă exactitate care conduită poate atrage concluzia existenței unei „manifestări de corupție”, ceea ce contravine exigențelor de calitate a legii desprinse din articolele 1 alin. (3) și 23 din Constituție.

Or, Curtea Constituțională a statuat constant că o normă juridică trebuie redactată cu suficientă precizie pentru a permite persoanei să își adapteze conduita și să prevadă consecințele juridice ale faptelor sale. În lipsa unor criterii clare și obiective, aplicarea normei depinde exclusiv de aprecierea subiectivă a autorității competente, ceea ce creează premise evidente pentru arbitrariu.

Deși Legea nr. 325/2013 conține anumite definiții generale privind „incidentul de integritate”, „testarea integrității profesionale” sau „testul de integritate profesională”, aceasta nu definește însă noțiunea esențială utilizată de art. 7 alin. (2) lit. a), și anume „manifestare de corupție”.

Mai mult decât atât, legiuitorul nu a realizat nici o trimitere expresă către alte acte normative care ar putea clarifica noțiunea de „manifestare de corupție”, cum ar fi Legea integrității nr. 82/2017, Codul penal sau Legea nr. 90/2008 privind prevenirea și combaterea corupției.

În lipsa unei asemenea corelări legislative, destinatarul normei este obligat să deducă prin interpretări extensive și aproximative conținutul obligației instituite de art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013, fapt incompatibil cu exigențele constituționale ale clarității și previzibilității legii.

Or, Curtea Constituțională a reținut constant că normele juridice trebuie formulate într-o manieră coerentă și inteligibilă, astfel încât persoana să poată determina, fără arbitrariu, conduita cerută de lege.

În consecință, norma contestată permite extinderea nelimitată a sferei faptelor considerate incompatibile cu obligația legală instituită, fără existența unor limite

normative clare. Astfel, aceeași conduită poate fi apreciată diferit de la un caz la altul, în funcție de interpretarea subiectivă a organului care efectuează testarea integrității sau a instanței de judecată.

Norma contestată nu stabilește nici măcar criterii minimale de delimitare între abaterea disciplinară; eroarea profesională; conduita etică necorespunzătoare și așa-zisa „manifestare de corupție”.

În lipsa unor asemenea criterii, autoritatea competentă poate asimila unor manifestări de corupție conduite care, în realitate, nu întrunesc elementele specifice unui act de corupție, ceea ce creează premise reale pentru aplicări neuniforme și arbitrare ale legii.

O asemenea marjă discreționară excesivă este incompatibilă cu principiul securității raporturilor juridice și cu standardele constituționale privind previzibilitatea legii. În Hotărârea nr. 28 din 23 noiembrie 2015, Curtea Constituțională a reținut expres că o putere discreționară care nu este delimitată prin criterii clare nu trece testul previzibilității, chiar dacă aceasta este supusă formal controlului judiciar.

Totodată, caracterul vag al normei afectează în mod direct dreptul la apărare garantat de art. 26 din Constituție. În lipsa unei definiții legale clare a conduitei interzise, persoana nu poate formula o apărare efectivă și nu poate combate în mod concret acuzațiile formulate împotriva sa.

Or, exercitarea efectivă a dreptului la apărare presupune că persoana cunoaște cu exactitate care faptă îi este imputată; care sunt elementele constitutive ale încălcării; care sunt criteriile juridice de apreciere a conduitei; care este limita dintre conduita permisă și cea interzisă, etc.

În cauza de față, noțiunea utilizată de legiuitor este atât de largă și imprecisă încât permite includerea unor conduite extrem de variate, fără existența unui standard normativ obiectiv și previzibil.

Mai mult, norma contestată capătă valențe quasi-sanționatorii, deoarece concluzia existenței unei „manifestări de corupție” poate produce consecințe grave asupra carierei, reputației profesionale și situației juridice a agentului public, inclusiv declanșarea procedurilor disciplinare, afectarea raporturilor de serviciu ori compromiterea imaginii profesionale.

Totodată, caracterul imprecis al normei contestate devine cu atât mai problematic în contextul testării integrității profesionale, care presupune crearea unor situații simulate și disimulate de către autoritatea publică.

Astfel, agentul public este plasat într-un context artificial creat de stat, însă fără existența unor criterii legale clare privind conduita exactă care poate fi calificată drept „manifestare de corupție”.

În asemenea circumstanțe, riscul arbitrariului este amplificat, deoarece aprecierea conduitei agentului public depinde într-o măsură excesivă de interpretarea subiectivă a testorului sau a autorității care efectuează evaluarea integrității instituționale.

În asemenea condiții, autoritatea administrativă ajunge, în fapt, să determine ea însăși conținutul normei juridice aplicabile, substituindu-se legiuitorului, ceea ce

contravine principiului separației puterilor în stat și exigențelor statului de drept consacrate de art. 1 alin. (3) din Constituție.

În aceste condiții, standardul de claritate și previzibilitate trebuia să fie unul sporit, apropiat de exigențele aplicabile normelor cu caracter represiv sau sancționator, așa cum Curtea Constituțională a reținut în Hotărârea nr. 28 din 23 noiembrie 2015, subliniind că persoana trebuie să poată identifica caracteristicile esențiale ale conduitei prohibite doar în baza normei legale.

În lipsa unei definiții legale clare a noțiunii de „manifestare de corupție”, agentul public este lipsit de posibilitatea reală de a-și adapta conduita conform cerințelor legii, ceea ce transformă obligația prevăzută de art. 7 alin. (2) lit. a) într-o obligație formulată abstract, general și imprecizabil.

Mai mult, caracterul vag al normei contestate poate genera un efect inhibitor asupra exercitării atribuțiilor de serviciu ale agenților publici, care, din teama unor interpretări arbitrare ale conduitei lor, pot adopta un comportament excesiv de defensiv sau pot evita luarea unor decizii legitime în exercitarea funcției publice.

Un asemenea efect este incompatibil cu principiul securității juridice și cu exigențele unui cadru normativ previzibil într-un stat de drept.

Astfel, norma contestată nu întrunește standardele minime de calitate a legii impuse de articolele 1 alin. (3) și 23 din Constituție și generează o ingerință disproporționată în dreptul la apărare garantat de art. 26 din Constituție.

Totodată, norma contestată contravine și exigențelor art. 54 din Constituția Republicii Moldova, care impune ca orice restrângere a exercițiului unor drepturi sau libertăți fundamentale să fie prevăzută de lege, să urmărească un scop legitim și să fie proporțională cu situația care a determinat-o.

Deși prevenirea și combaterea corupției reprezintă un scop legitim de interes public major, ingerințele generate prin mecanismul testării integrității profesionale trebuie să fie reglementate prin norme suficient de clare, precise și previzibile, capabile să ofere persoanei o protecție adecvată împotriva arbitrariului.

Or, în lipsa definiției legale a noțiunii de „manifestare de corupție”, norma contestată permite restrângerea drepturilor persoanei în baza unor criterii neclare și imprevizibile, incompatibile cu cerința proporționalității prevăzută de art. 54 alin. (4) din Constituție.

Mai mult, caracterul vag al normei face imposibilă verificarea existenței unui raport rezonabil de proporționalitate între scopul legitim urmărit și mijloacele utilizate de autoritate, deoarece limitele ingerinței nu sunt determinate prin lege.

În asemenea condiții, dispoziția contestată nu asigură menținerea unui just echilibru între interesul public privind combaterea corupției și protecția drepturilor fundamentale ale agentului public supus testării integrității profesionale.

Prin urmare, autorul sesizării consideră că prevederile art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale sunt neconstituționale, întrucât nu definesc conduita interzisă; nu stabilesc criterii clare și obiective de aplicare; permit interpretări arbitrare; acordă autorităților o marjă discreționară

excesivă; afectează previzibilitatea și securitatea juridică; împiedică exercitarea efectivă a dreptului la apărare.

Ori, Curtea Europeană a reținut în cauza *Domenichini v. Italy*, Reports 1996-V, p. 1800, §33, că legislația națională trebuie să indice cu o claritate rezonabilă scopul și modalitatea de exercitare a discreției relevante acordate autorităților publice, pentru a asigura persoanelor nivelul minim de protecție la care cetățenii au dreptul în virtutea principiului preeminenței dreptului într-o societate democratică.

În subsidiar, urmează de reținut că formularea normei contestate nu oferă garanții suficiente împotriva aplicării arbitrare din partea autorității abilitate cu evaluarea integrității instituționale.

Existența unui control judiciar ulterior nu poate remedia lipsa de claritate a normei contestate, deoarece arbitrariul se produce chiar la etapa interpretării și aplicării inițiale a noțiunii de „manifestare de corupție”.

Or, atunci când legea nu stabilește criterii clare și previzibile de apreciere a conduitei interzise, controlul judiciar ulterior riscă să devină unul formal, limitat la validarea unor interpretări administrative lipsite de repere normative obiective.

Consiliul Consultativ al Judecătorilor Europeni, în Avizul nr. 11 (2008) *privind calitatea hotărârilor judecătorești* fundamentează că *hotărârile judecătorești se bazează în primul rând pe legile adoptate de Parlament, care, ca surse ale dreptului, stabilesc nu numai drepturile de care dispun justițiabilii și acțiunile pedepsite de legea penală, ci definesc, de asemenea, cadrul procedural în care se iau hotărârile judecătorești. Calitatea hotărârilor judecătorești poate fi afectată de schimbările prea dese ale legislației, de o redactare prea puțin satisfăcătoare sau de un conținut neclar al legilor* (s.n.; pct. 11). *Legiuitorul trebuie să acționeze în așa fel, încât legislația să fie clară și simplă de folosit și să fie conformă cu CEDO. Pentru a facilita interpretarea, lucrările pregătitoare ale legilor trebuie să fie accesibile într-un limbaj inteligibil* (pct. 12).

În limitele dezideratului constituțional, prevăzut de art. 1 alin. (3), art. 23 și art. 26 din Constituția Republicii Moldova, considerăm că art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, care stipulează că, agenții publici au obligația să nu admită manifestări de corupție, nu corespunde criteriilor de calitate a normei de drept astfel cum acestea au fost dezvoltate în jurisprudența Curții Constituționale și a Curții Europene a Drepturilor Omului sub conceptul de „calitate a legii”.

Ori, în calitate de subiect al unei proceduri judiciare, prin care se decide asupra limitării unor drepturi fundamentale ale omului, agentul public supus testării integrității profesionale trebuie să beneficieze de toate garanțiile dreptului la apărare.

În esență, norma contestată permite desfășurarea procedurii de testare a integrității profesionale în absența unor repere legale clare privind conduita interzisă, ceea ce afectează garanțiile constituționale ale securității juridice, previzibilității legii și dreptului la apărare.

Într-un stat de drept, combaterea corupției, indiferent de importanța obiectivului urmărit, nu poate fi realizată prin norme juridice vagi, generale și lipsite de previzibilitate.

Exigențele constituționale ale securității juridice și ale protecției împotriva arbitrariului obligă legiuitorul să definească în mod clar conduita interzisă, mai ales atunci când norma respectivă poate genera consecințe grave asupra statutului profesional și juridic al persoanei vizate.

Or, în forma actuală, art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 transferă în mod excesiv autorităților administrative competența de a defini, de la caz la caz, conținutul noțiunii de „manifestare de corupție”, ceea ce este incompatibil cu principiile constituționale ale statului de drept.

În realitate, norma contestată operează ca o veritabilă „normă în alb”, conținutul său concret fiind lăsat în mod excesiv la discreția autorităților administrative și a instanțelor de judecată.

Or, într-un stat de drept, obligațiile juridice susceptibile să producă consecințe negative asupra statutului profesional și juridic al persoanei trebuie definite direct și clar de legiuitor, iar nu completate ulterior prin interpretări administrative sau jurisprudențiale.

Pentru toate considerentele expuse, autorul sesizării consideră că dispozițiile art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale nu întrunesc exigențele constituționale privind calitatea legii, previzibilitatea normei juridice și protecția împotriva arbitrariului, fiind incompatibile cu art. 1 alin. (3), art. 23, art. 26 și art. 54 din Constituția Republicii Moldova.

F. Lista documentelor

Conform practicii existente, la sesizarea privind excepția de neconstituționalitate urmează a fi anexate materialele cauzei și transmise Curții Constituționale.

G. Declarația și semnătura

Declar pe onoare că informațiile ce figurează în prezentul formular de sesizare sunt veridice.

12 mai 2026

Digitally signed by Ciobanu Vadim
Date: 2026.05.12 23:46:01 EEST
Reason: MoldSign Signature
Location: Moldova

MOLDOVA EUROPEANĂ

Avocat Vadim CIOBANU

ÎNCHEIERE

13 mai 2026

mun. Chișinău

Colegiul Civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Președintele completului, judecătorul

Sîrbu Victoria

Judecătorii

Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

Grefier

Stratulat Maria

examinând în ședința de judecată solicitarea ridicării excepției de neconstituționalitate înaintată de către reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim, în cauza în ordine de apel, declarat de Boșcaneanu Mihai împotriva hotărârii Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani din 23 aprilie 2024, adoptată în cauza de contencios administrativ, la acțiunea înaintată de Boșcaneanu Mihai împotriva Centrului Național Anticorupție, persoană terță Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, cu privire la anularea parțială a Raportului privind rezultatele testării integrității profesionale în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică și subdiviziunilor din subordine nr. 9512 din 5 iulie 2022,

C O N S T A T Ă :

La 20.07.2022, Mihai Boșcaneanu s-a adresat cu cerere de chemare în judecată împotriva Centrului Național Anticorupție, persoană terță Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, solicitând :

- anularea extrasului din raportul Centrului National Anticorupție privind rezultatele testării integrității profesionale în cadrul INSP și subdiviziunile din subordine (nr. 9512 din 5 iulie 2022), în partea în care îl vizează pe Boșcaneanu Mihai;

- modificarea aprecierii rezultatelor testării din „negativ” în „pozitiv” în rezultatul examinării comportamentului lui Boșcaneanu Mihai, stabilit în rezultatul testării integrității profesionale în cadrul INSP și subdiviziunile din subordine;

- constatarea încălcării la efectuarea testării integrității profesionale în cadrul INSP și subdiviziunile din subordine/în partea în care îl vizează pe Boșcaneanu Mihai a etapelor, planului și a deciziei de inițiere.

Prin hotărârea Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani din 23 aprilie 2024, acțiunea de contencios administrativ, înaintată de către Boșcaneanu Mihai împotriva Centrului Național Anticorupție, persoană terță Inspectoratul General al Poliției, Inspectoratul Național de Securitate Publică, cu privire la anularea parțială a Raportului privind rezultatele testării integrității profesionale în cadrul Inspectoratului Național de Securitate Publică și subdiviziunilor din subordine nr. 9512 din 5 iulie 2022, s-a respins ca fiind neîntemeiată.

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 8 mai 2024, Boșcaneanu Mihai, prin intermediul avocatului Ciobanu Vadim a declarat apel asupra hotărârii Judecătoria

Chișinău, sediul Rîșcani din 23 aprilie 2024, prin care a solicitat admiterea apelului, casarea hotărârii instanței de fond, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea înaintată să fie admisă integral.

La 12 mai 2026, avocatul Ciobanu Vadim, în interesele lui Boșcaneanu Mihai, a depus cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, în privința prevederilor art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, invocând faptul că norma precitată și anume că agenții publici au obligația să nu admită manifestări de corupție, denotă lipsa clarității și preciziei normative, aceasta fiind lipsită de previzibilitate.

În ședința de judecată, apelantul și avocatul apelantului nu s-au prezentat, dar a depus o cerere de ridicare a excepției de neconstituționalitate, în privința prevederilor art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale.

Reprezentantul intimatului Centrul Național Anticorupție, Maxim Violeta, a lăsat la discreția instanței soluționarea prezentei cereri.

Studiind și analizând materialele cauzei, instanța de apel conchide că, există temei de admitere a cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate a dispoziției art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale.

Conform art. 195 din Codul administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art. 169–171.

Potrivit art. 12¹ din Codul de procedură civilă, legiuitorul prevede expres ridicarea excepției de neconstituționalitate, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitându-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărâre anterioară a Curții Constituționale având ca obiect prevederile contestate. Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă până la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amână pledoariile. Dacă nu sânt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin. (2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei. Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărârii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Excepția de neconstituționalitate constituie mijlocul procedural pentru realizarea accesului persoanei, în calitate de titular al drepturilor și libertăților fundamentale, la controlul constituționalității actelor normative.

Potrivit art. 134 din Constituție, Curtea Constituțională este unica autoritate de jurisdicție constituțională în Republica Moldova. Curtea Constituțională este

independentă de orice altă autoritate publică și se supune numai Constituției. Curtea Constituțională garantează supremația Constituției, asigură realizarea principiului separării puterii de stat în putere legislativă, putere executivă și putere judecătorească și garantează responsabilitatea statului față de cetățean și a cetățeanului față de stat.

Totodată, în acord cu art. 135 alin. (1) lit. a) din Constituție, Curtea Constituțională exercită, la sesizare, controlul constituționalității legilor și hotărârilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărârilor și ordonanțelor Guvernului, precum și a tratatelor internaționale la care Republica Moldova este parte.

Prin hotărârea nr. 2 din 09 februarie 2016, Curtea Constituțională a relatat că, judecătorul ordinar, nu se va pronunța asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, ci se va limita exclusiv la verificarea îndeplinirii următoarelor condiții: (1) obiectul excepției intră în categoria actelor cuprinse la art.135 alin.(1) lit. a) din Constituție; (2) excepția este ridicată de către una din părți sau de reprezentantul acestuia, sau indică că este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; (3) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; (4) nu există o hotărâre anterioară a Curții, având ca obiect prevederile contestate și a reținut că verificarea constituționalității normelor contestate, constituie competența exclusivă a Curții Constituționale.

Astfel, judecătorii ordinari nu sunt în drept să refuze părților sesizarea Curții Constituționale, decât doar în condițiile menționate de Curte în prezenta Hotărâre.

Completul observă că, obiectul excepției de neconstituționalitate, așa cum a fost formulat de reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim, constituie următoarea dispoziție:

Articolul 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale, care statuează că, *agenții publici au obligația: să nu admită manifestări de corupție.*

Completul reține că, în temeiul art. 135 alin. (1) lit. g) din Constituție, art. 4 alin.(1), lit. g) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, rezolvarea excepțiilor de neconstituționalitate a actelor normative, ține de competența Curții Constituționale.

Respectiv, sub aspectul îndeplinirii condițiilor stabilite de Curtea Constituțională, prin Hotărârea nr. 2 din 9 februarie 2016, instanța de apel menționează că norma vizată de către apelantul Boșcaneanu Mihai, constituie obiect a controlului de constituționalitate, fiind îndeplinite condițiile indicate în hotărârea Curții Constituționale pentru interpretarea art. 135 alin. (1) lit. a) și g) din Constituție.

Colegiul civil remarcă că, ridicarea excepției de neconstituționalitate a fost solicitată de către parte în proces, apelantul/reclamant Boșcaneanu Mihai, iar norma vizată nu a mai făcut obiectul controlului de constituționalitate.

Din aceste considerente, ținând cont de faptul că norma solicitată a fi supusă controlului de constituționalitate urmează a fi aplicată la soluționarea cauzei deduse judecății, și având în vedere că Colegiul nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția, astfel, Completul specializat, examinând condițiile menționate supra, necesare pentru ridicarea excepției de neconstituționalitate, ajunge la concluzia că, acestea sunt îndeplinite, din care considerente cererea înaintată de reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim, urmează a fi admisă.

În conformitate cu prevederile articolelor 195, 230 din Codul administrativ și articolelor 12¹, 269-270 din Codul de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d i s p u n e:

Se admite cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate, ridicată de către reprezentantul apelantului Boșcaneanu Mihai, avocatul Ciobanu Vadim, în cauza în ordine de apel declarat de Boșcaneanu Mihai împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 23 aprilie 2024.

Se sesizează Curtea Constituțională a Republicii Moldova în vederea controlului constituționalității a prevederii art. 7 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 325/2013 privind evaluarea integrității instituționale.

Încheierea nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele completului,
Judecătorul

Sîrbu Victoria

Judecătorii

Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului
Judecător :

Sîrbu Victoria